

ЖЕНЩИНЫ ВЪ

СТЪ

**ПРИТУРКА „ДОМАКИНЯ“,
ПЕРИОДИЧЕСКО СПИСАНИЕ,
РЕДАКТИРАНО ОТЪ ЖЕНИ,
ЗА ГОСПОЖИ И ГОСПОЖИЦИ.**

Списанието излиза дваждъ, на 1 и 20,
а притурката веднѣждъ, на 10 число
всѣки мѣсець.

Директорка: ТЕОДОРА Г. НОЕВА

Годишенъ абонаментъ
прѣдплатимъ.

І. На списанието :

За България 5 лева
" странство 6 "

II. На списването съ
притурката :

За България	7	лева
" странство	9	"

[illegible]

Абонати се записватъ
направо въ дирекцията на
списанието и въ всички
тѣ телеграфо-пощен. стан-
ции изъ княжеството.

Оплаквания за нередовно испращане листа приемагъ се само въ настояние на единъ мѣсець отъ издаването му.

Иртенитъ за публику-
вание ржкописи назадъ се
не връщатъ.

Писма и ржкописи, неподписани и неозначајући мѣстожителството на дописивцата, не се прие-
мать.

Изма неплатеви не се
приематъ.

Възбавни обявления, от-
носящи се до господи и
госпожици, публикуватъ
се въ последната страни-
ца за 30 ст. въ месецъ.

За постійні об'єкти
особенні утворення

✎ Писма, ръкописи и пари се испращатъ до: Дирекцията на Женския Съветъ улица Войнишка № 122 ✎

Съдържание:

Этюды върху характера. — Единица засаженіе традицій. — За общіе вѣдѣнія. — Жизнь среди французскихъ драматурговъ Корнель. — Творчествомъ открывающіяся близкія намъ вѣдѣнія за надѣялись чинимъ отъ 8-й п. Прим. на И. Ц. Высочество полкъ въ пр. Варш. — Книжки и списки. — Корреспонденция. — Объявленія. — Подписки.

Етюдъ върху характера.

Добротата.

Добротата е источникъ на здравитѣ и добръ обсеждени понятия. Нѣма, може би, друга добродѣтель, която да изисква толкова дълбоко познанство на човѣшкото сърдце и която същевременно да показва въ всичко толкова голѣма възвишенност. Тя именно съставлява познанието на човѣшкото сърдце, бързото съзнание на влиянията и обстоятелствата, разсѣдливото распознаване мотивитѣ, по които дѣйствувать другитѣ и които доказватъ, че *добрий* човѣкъ трѣбва да бѣде възвишенъ като интеллигентност. Какъ да стане човѣкъ *добъръ*, може прѣкрасно да бѣде прѣдметъ на едно постоянно занимание, и даже, по-полезно и по-важно отъ онуй, какъ нѣкой да стане хубавъ, богатъ, славенъ, ученъ. Освѣтъ туй доброта има неограниченото прѣимущество, че съставлява едно «резюме», тѣй да кажемъ, отъ всичкитѣ други сърдечни каче-

ства, които сж неотѣмими отъ ролята, що трѣ-
бва жената да играе въ тоя свѣтъ.

Нека прѣдварително кажемъ, че добротата е милостта, е законътъ на правото. Добротата е пожертвувание на самага себе си. Ти е щастieto на другитѣ, ти е свѣтлий свѣтски вѣнецъ на скрититѣ личности.

Добротата е върховното правосъдие, божий фарь, който осветлява бездните на живота; тя е главният факторъ, който промѣнява земята въ небе. Но какво опредѣление може се да на добротата като характерно качество? Добротата е тайна душевна способностъ, която, слѣдъ точното прѣцѣнение на лицата и случките, кара нас да сѣдимъ за другитѣ и да се обясняме къмъ тѣхъ тѣй, както бихме желали другитѣ да сѣдѣтъ за насъ и да се обяснятъ къмъ насъ.

- Добротата, слѣдователно, вмѣсто да подпомага на глупостта, е изражението на най-висшето благоразумие; доброта, вмѣсто да се уравнява съ слабостта, притѣжава силата на правдата.

Често въ тоя свѣтъ се злоупотрѣбва съ добротата. Така се прѣиначава тя, щото не е възможно, освѣнъ съ голѣма мѣка да се извади на бѣлъ свѣтъ, и бесполезно е въ разни безсѣ-

дувания да се говори за *истинската* доброта, защото слушателътъ ни не ѝ познава и никога не е размислилъ, освѣнъ за злоупотребилието съ самия даже терминъ.

Главното нѣщо е да се внимава въ говорението.

«Не е моя грѣшка, че не съмъ добра!», ще каже нѣкоя. «Смѣшната страна на лицата и нѣщата изведиждъ ми бие въ очитѣ», ще каже другата; «та затова и ме наричатъ лошъва защото винаги съмъ готова да се изсмѣя надъ всичко!» . . . Да се измѣя надъ всичко! . . . Ще се повърнемъ, може би, Госпожи и Госпожици, върху тия думици, които изглеждатъ толкозъ весели

Но искаме, мислите, може би, да претендирамъ, че сме *родени добри* и че стига да отворимъ единъ нашъ душевенъ прозорецъ, за да свѣтне и блѣсне доброта ни? Уви! не; не толкова лесно нѣщо е туй, що ви прѣдлагамъ, като ви моля да бъдете добри. Не отричамъ, че всички нѣмаме еднаква основа на доброта; понеже милостта собствено е женско качество, то какъ не ще бъдемъ добри? Но съществува въ качества и недостатъци на сърдцето ни, както на здравнето и на физическата болѣсть. Обстоятелствата, които сж обкржили живота ни отъ деня на рождението ни, могли сж много добръ да развиждъ единъ недостатѣкъ, който се развива и расте въ щета на едно качество, що търсѣло случай да зацвѣне. Не стига прочее да казваме: отъ сега вече искаме да си бѣдъ добра. Трѣбва това казване да приложимъ на практика и да вземемъ да испитваме дѣлата и думитѣ си, за да видимъ, дали тѣ носятъ отпечатька на доброта. Тѣ ще го носятъ, ако разпространяватъ на около ни щастieto.

Тая ни жажда за щастие, която чувствуваме прѣзъ цѣлия си животъ отъ самата сѣ люлка и до гроба, не е нито заблуждение, нито глупаво блънуване. Ний сме създадени за туй щастие, и ако ни се види, че то избѣгва изъ ржцѣтъ ни, то ний сами сме въ това виновати, понеже не го търсимъ тамъ, гдѣто се то намира.

Ний го търсимъ далечъ, често въ неизвѣстността, въ нѣкое ново сърушение, въ нѣкоя прѣходна веселба, когато то е тамъ, въ дълбочината на сърдцето ни и чака да бѣде турено въ дѣйствие. Първий елементъ на туй щастие е да сме добри или да се трудимъ поне да станемъ, ако не сме, такива. Когато доброта ще

зацарува надъ духа ни, ний нѣма да бѣдемъ нито завистливи, нито злословни, нито нетѣрпѣливи, ще бѣдемъ освободени отъ едно голѣмо число малки семейни тиранни, които ни разваляждъ спокойството въ полза на нѣкакви си ниски страсти.

Погледнѣте на едно лице въ дѣйствителность добро; то си е винаги, вървайте ма, интеллигентно, но никога не си служи съ интеллигентността, за да докачи нѣкого; и като не докачва той никого, не може лесно да повѣрва, че и другитѣ желяждъ да му сторяждъ зло; а довѣрнето, което показва да има къмъ другитѣ, прави му честь и спечелва му обичта. А понеже доброта му е чиста и интеллигентна, то тя осжществува слѣдующето сказание: «Да знае нѣкой всичко, значи да опрощава всичко», та въ нѣкое достоукорително дѣйствие по деветдесетъ и деветъ причини, то ще откаже непрѣмънно една стотия основания, за да го опрости, ако не ще може да го оправдае.

Читателкитѣ на «*Женския Свѣтъ*» не ще съмнѣне, че, като иматъ *личността* за прѣпорецъ, ще се потрудяждъ всѣчески да възстановяждъ на първоначалната си висота *доброта*; но не глупавата и безсѣвѣстната, а благоразумната и логичната до брота, която се основава върху познанството на човѣшкото сърдце.

Брюкселъ.

Една баба.

Единъ засъхналъ трандафилъ.

Единъ засъхналъ трандафилъ. Тия прости повидимому думи припомнихъ ми нѣкакви отдалечени въспоминания, като въспроизведохъ въ ума и сърдцето ми всичкитѣ приключения отъ една история, която толкова ме бѣ трогнала. Единъ засъхналъ трандафилъ! но той може толкова работи да раскаже, толкова работи да открие!

Всрѣдъ една прѣввсходна градина, около една хубава полска къща се издигваше великолѣпенъ трандафилъ, съвсѣмъ близо до единъ отдѣлъ, покритъ съ прѣкрасни виолетки и нѣжни и крѣпки цвѣтенца: «не ме забравяй». Повече отъ трандафилитѣ бѣхъ още неотворени; единъ само отъ тѣхъ бѣше отворилъ чашката си и се любуваше на сладкитѣ слънчеви лъчи. Една жена влѣзе въ градината и се спрѣ прѣдъ трандафила, за да разгледа цвѣтата. Послѣ тя си продължи расходката, възвѣрнж се отново и откъснж отворения трандафилъ.

«За него», пошепнѣ си тя и една сълза, блѣщаща като капка роса, паднѣ надъ полуотворената чашка.

Нѣколко часа подирѣ това ний намираме сжщата жена въ една великолѣпно мобилирана стая. Това бѣше въ часа, когато тъмнитѣ нощни сѣнки взематъ да покриватъ лека полека земята: една полусвѣтлина царуваше въ стаята, която не бѣ още освѣтлена. Бѣдната жена изглеждаше безпокойна и залисана, а всѣки моментъ тя втрѣнчваше лазуренитѣ си очи първомъ на часовника, а послѣ на вратата. Тѣ отворихъ се най-послѣ и единъ младъ момъкъ, облѣченъ въ богата офицерска униформа, влѣзе, и колѣнчи прѣдъ неѣж: «Мамо, каза той съ единъ трѣперящъ отъ трогване гласъ, настанѣ вече врѣмето, часътъ да се раздѣлимъ; благослови ме».

Не би било възможно ни да се испише, ни да се опише пълний отъ обичъ погледъ, съ който майката покри чедото си. «Синко», каза тя трѣперяща, «педѣй забравя некога послѣднитѣ сѣвѣти на майка си. Застарѣла съмъ вече, Богъ ще ме повика наскоро, може би, при себе си. Живо бихъ желала да те придружъ, синко, въ благородната ти кариера, желала бихъ да те послѣдвамъ на бойното поле, за да принесѣжъ Богу, ако би поискалъ Той това, съ жертва на живота си. Но уви! не можъ; знай поне, че мислитѣ, нѣжноститѣ, молитвитѣ на майката на всѣкъждѣ и винаги ще те придружаватъ. Чедо, имай винаги Бога за твой най-добъръ приятель и обичай винаги майка си. Като послѣднѣо доказателство на любовта ми, приеми този трандафилъ; той ще ти бѣде винаги драгъ, ако ще останешъ вѣрепъ на майчинитѣ ти инструкции. Сега, сплѣко, часътъ настанѣ, трѣбва да се раздѣлимъ. Бий се за Бога, отечеството ти и царя ти».

И тя начерта едно кръстче на почернѣлото му отъ слънце чело; момъкътъ притиснѣ си устнитѣ надъ трандафила и сълзитѣ му се смѣсихъ въ чашката на трандафила съ ония на майка му. Слѣдъ единъ послѣденъ сбогомъ, момъкътъ се раздѣли съ любезната си майка, която дълго врѣме още плака прѣдъ краката на разпнижтия...

Петъ години сж се изминжли отъ тогива. Ний пакъ намираме въ сжщата стая и по единъ доста напѣднѣжлъ часъ на нощта, единъ генералъ въ свѣтла униформа, облѣгнѣтъ на прозореца и задълбоченъ въ мисли. Притъмнѣлий му

отъ скърбъ погледъ се отправяше къмъ небето, гдѣто свѣтукахъ хубави звѣзди, а луната съ сладката си свѣтлина нашарѣваше околнитѣ ѣ облаци. Блѣднитѣ ѣ лжи паднѣхъ на войника, който продължаваше да стои вдълбоченъ въ мислитѣ и въспоминанията си.

«А! пошепнѣ си най-послѣ той, мамо, защо си ме напуснѣла за винаги мене, който щѣхъ да бѣдѣ толкова гордъ, да ти описвамъ побѣдитѣ ни, храбростта на войницитѣ ми!»

Послѣ той си взе единъ портфейлъ, отъ гдѣто си извади единъ засъхнѣлъ трандафилъ, трандафила, който бѣ му дала майка му прѣди петъ години. А! колко силно изгледѣтъ на туй цвѣтъе трогнѣ душата му! Дошло му, като че отново види прѣлюбезната си майка, та извика:

«Мамо, мамо, о! върни се при мене, или пъкъ повикай ме при тебе въ хубавото си небе!»

И тоя войникъ, който никога не бѣ потрѣпералъ прѣдъ смъртта, който бѣ прѣзрѣлъ венчикитѣ опасности безъ ни най-малката слабостъ, заплака на въспоминанieto за ангела-хранителя на дѣтинството си и на младостта си.

И една гореща сълза паднѣ надъ засъхнѣлия трандафилъ.

Луната, която бѣ очевидка на тая малка меланхолична картина, скри се въ непроицаеми образи, за да не бѣде свидѣтелка на една толкова дълбока скърбъ.

Прѣвела отъ френски

Ангелина М.

За обичта въобще.

II. Братска обичъ.

(Виждѣ брой 10-й.)

«Въ всяко врѣме иска ти бѣде приятель; а братията иска бляжнѣ полезни въ нужда, защото тѣ зарадъ туй се ражсаватъ».

(Притчи Соломонови.)

Слѣдъ родителитѣ, съиругата и чедата, братията ни иматъ най-голѣми върху обичта ни права. За това естествено чувство ний намираме достоподражателни примѣри толкова въ Вѣтхия Завѣтъ на Св. Писание, колкото и въ народната си история.

Посиѣвъ обичалъ винаги братията си и непомнѣлъ нито че го хвърлили въ яма, нито че по-послѣ и го продали. Мойсей ималъ винаги за свой свѣтникъ и сътрудникъ брата си Аарона, и мн. др.

Всѣкакъвъ другъ видъ обичъ не е нищо

друго освѣтъ една сѣнка, тъй да се каже, прѣдъ оная първоначална и първостепенна, която ний като синове естествено хранимъ къмъ родителитѣ, а като братия къмъ братията си. Нищо друго не развеселява толкози родителитѣ, колкото услужливото и благосклонното расположение между братията. Артаксерксъ умрѣлъ отъ скърбъ, щомъ като разбралъ, че единъ отъ синоветѣ му, Охъ, се наговарвалъ противъ братията си.

Братията Асѣвъ и Петъръ, които освободихъ отечеството си България отъ Византийското иго, сж се обичали твърдѣ много по между си; тѣ никога не се раздѣляли, а заедно и двамата, се излагали на опасноститѣ на войната; така сжщо и най-малкиятъ имъ братъ Иванъца обичалъ и се обичалъ отъ братията си, и веднажъ дори той, за да освободи Асѣвовата жена, която Византийцитѣ бѣха заробили въ едно сражение прѣдалъ се на неприятелитѣ като заложникъ.

Нашитѣ просвѣтителъ и равноапостоли св. Кирилъ и Методий ни даватъ най-достонодражателенъ примѣръ за братска обичъ.

Братията Димитъръ и Константинъ Младинови, които тъй сжщо бѣхъ нераздѣлими другари и сътрудници.

Ненавиждающия брата си. безсѣмѣнно не може никога да обича и баща си. Колко трогнува обичта между братията, а особено когато се тя доказва чрезъ пожертвование. Една отъ Наполеоновитѣ сестри и съпруга на принца Воргези, на име Павлина, подбуждана отъ братска обичъ отишла въ Еталия, гдѣто живѣялъ той като изгнаникъ; по-послѣ, прѣди битката при Ватерло, тя му испратила венчикѣ си драгоцѣнни вещи, като диамантитѣ и пр.; а най-послѣ, при заточаването му въ островъ св. Елена, тя искала настоятелно да го придружи и тамъ, но това ѝ се запрѣтило отъ Англичанитѣ.

Освѣтъ природнитѣ и общественитѣ интереси, много други още причини принуждаватъ винаги благоразумнитѣ синове да си живѣятъ въ съгласие и свършенна обичъ. Ако обаче, за злачестъ, братията се отрѣкжтъ едни отъ други и се раздѣлжтъ, то тѣ мжно вече отъ тогива нататкъ искрено се събиратъ въ едно, и най-често носжтъ незалчливи почти бѣлѣзи отъ минжлото несъгласие.

Братската омраза често почнува отъ самия домъ, когато братията се скарватъ помежду си по разни причини и привикнуватъ да отлича-

ватъ и си присвояватъ туй, което всѣки единъ отдѣлно прѣдпочита, ако, разбира се, своеврѣменно не обѣржжтъ внимание на туй родителитѣ. А и сами тѣ често прѣгрѣшаватъ, като показватъ прѣдпочетение къмъ едното си чедо прѣдъ другото; понеже, като се показватъ, че по обичатъ едното отъ другото ставатъ първитѣ причини за завистъта и антипатията, или же поне за студенната къмъ обичания отъ страна на другитѣ.

Колко достопохваленъ билъ Римлянинътъ Левкулнусъ, за гдѣто исрачилъ да приеме никаква правителствена служба, прѣди да дойде редътъ на по-младия му братъ! Всѣки другъ би можелъ безсѣмѣнно да се възползува отъ обстоятелствата; защото съ това той нито несправедливо, нито необикновено нѣщо би извършилъ. Той, обаче, като подозиралъ, че би пострададо, може би, братовото му честолюбие, рѣшилъ се да се отдалечи отъ правителственитѣ работи. А отъ Гърцитѣ, писателятъ Платонъ билъ братолюбивъ: той обезсмъртилъ братията си Главкона, Адманта и Антифонта; защото имената на първия и втория се спомѣнуватъ въ едно отъ най-прѣбраснитѣ му съчинения, за Управлението, а името на третия е турено често пъти въ съчиненето Парменидъ.

Добрий братъ отстжтва на брата си, колчемъ той се случи по нѣщо по-доленъ отъ първия, а се старае дори да го отличи и да го направи, по възможности, по-полезенъ. Така той отстранява всѣки поводъ за завистъ, като го взема при себе си като свѣтникъ и сътрудникъ въ разнитѣ си прѣдприятия.

Малкиятъ числа, размножени съ голѣмитѣ увеличаватъ взаимно количеството. Малкиятъ или срѣдний прѣстъ, като съдѣйствуватъ на палеца и показалеца правжтъ дѣлото по-свършенно. Но и по-долнитѣ относително умственитѣ или случайнитѣ прѣимущества братия, като се подпомагатъ отъ другитѣ, ставатъ и къмъ себе си, и къмъ обществото полезни. Туй се случва особено, ако братията иматъ различни занятия, та въ такъвъ случай отсъствува и обикновенното между тѣхъ съсловско (еснафско) съперничество. Най-често по-възрастнитѣ братия, като искатъ да надминуватъ по всичко по-младитѣ, ставатъ по нужда тежки и досадителни, така щото послѣднитѣ, като се нагрубаватъ, понижаватъ постоянно и прѣзиратъ постепенно първитѣ.

Прѣди всичко най-интересно е, да се прѣд-пазватъ братията отъ думитѣ, блаболенията и кльветитѣ на женитѣ и свекървитѣ. Защото таквато роднини засѣватъ първитѣ сѣмена на раздора, като казватъ напр. братъ ти върши туй или онуй, та се почита и уважава отъ хората и голѣма заплата му се плаща отъ правителството, а ти нито достойнство, нито служба си имашъ и пр

Питагоровитѣ ученици били чужденци и често пъти отъ различни страни; обаче тѣ, като слушали общата догма на великия си учителъ, ако случайно достигали въ прѣпирни и псувни, никога не оставали раздѣлени и винаги прѣди залѣзването на слънцето още се сприя-телявали, подавайки единъ другиму ръцѣтъ си. Колко повече сж длъжни още въ сжщия день да се спогодѣватъ братията-християни, като се подражаватъ съ това на основателя на вѣрата си, който прѣпоръчва постоянно обичѣта и мира къмъ всинца?

Защо ний да се не засраимъ отъ езични-цитѣ, които, като сж слѣдвали природния законъ, обичали братията си и всѣчески имъ услуж-вали? Атталь, като се научилъ че братъ му Евмений умрѣлъ въ една битка противъ Македонския царь Персей, не само царството въз-приелъ, но и за жената му Стратоника се оженилъ споредъ гръцския обичай. Щомъ обаче чулъ, че Евмений се връщалъ живъ, слѣдъ като го посрѣщналъ прилично, отдалъ му и сцената; той пъкъ и брата си приелъ вѣжливо и царя-цата цѣлунжлъ. А на умираише, слѣдъ малко врѣме, Евмений провъзгласилъ за наследникъ брата си и му повѣрилъ и жена си. Поради това пъкъ Атталь отъ признателностъ не при-позналъ за наследникъ на властѣта никое отъ собственитѣ си дѣца, но той самъ отхранилъ и възпиталъ Евмениевия синъ, та го възкачилъ на прѣстола. Колко же се различавалъ отъ него Камбизъ, който, като видѣлъ на снѣтъ, че вмѣсто него царувалъ братъ му, на другия день убилъ го!

А. Мирославова.

Женитѣ споредъ французския драматургъ Корнелий.

Жената е винаги упражнила едно голѣмо владичество надъ околнитѣ си; вжтрѣшната ѝ страхливостъ не бърва никакъ на душевната ѝ дѣятелностъ, която у мъжетѣ е замѣстена съ кутража. Въ добро ли било или въ лошо, тя не-

прѣмѣпно ще си има мнзина послѣдователи и съмисленици; ржката ѝ често пъти води друга по-мжжественна ржка. И ако ли нѣкой пътъ отчаянието, нещастieto и разни други дѣла на женската омраза и завистъ натѣгватъ върху мж-жетѣ, то колко ли пъти пъкъ радостѣта, причи-нена отъ тия сжщи жени не ни усладява и ни пълни съ надѣжди срдцето! Толкозъ важна и достопочетна е женската мисля! Добротата, сла-достѣта блѣщижтъ като свѣтли лжчи около ли-цего ѝ, което отражава върху ни надѣждата!

Корнелий бѣ разбралъ влиянието и властѣта, която тя упражнява, та въ трагедитѣ му, истински обрасцови съчинения на французския театръ, жената заема широко мѣсто.

Химена ¹⁾ е типъ на дѣщерска любовъ и на женскитѣ добродѣтели; двѣ чувства противопо-ложни завладѣватъ душата ѝ: длъжността и лю-бовѣта. Тя обича Родрига, славенъ и прочутъ полководецъ, но срдцето ѝ не иска да се прѣ-даде на бащиния ѝ убиецъ; тя отрича се отъ ржката, която ѝ се прѣдлага и жертвува дълбо-китѣ и интимнитѣ си чувства. Послѣ Камилля, ²⁾ твърдѣ распалена и увлѣчена, за да вджхне живъ интересъ, е единичий у Корнелия примѣръ, по който длъжността е завладѣна отъ любовѣта; на Сабиния ³⁾ душата е оплѣнена отъ патрио-тизмъ, съпружеска и братска любовъ — добро-дѣтели, съ които допълнява славната Хорацевна фамилия.

Послѣ иде Емилиа ⁴⁾, типъ на енергическа

¹⁾ Виджъ трагедията «Le Cid».

²⁾ Виджъ трагедията «Horace», която е извлѣчена отъ расказъ на римския историкъ Тита Ливия кн. I, гл. XXIII и пат. върху извѣстната отъ историтѣ борба за прѣвсходство между Алба и Римъ, по която сж излѣзли на единоборство отъ страна на гр. Римъ тримата братия Хорацевци, а отъ оная на гр. Алба тримата братия Курнацевци. Камилля, Хорацевна сестра и годеница на единия Курнаций, Сабиния братъ.

³⁾ Сабиния, жена на единия отъ Хорацевцитѣ.

⁴⁾ Виджъ трагедията «Cinna», съдържанието на която вкратцъ е слѣдующето: Цинна, внукъ на великия Полтель, любн дѣщерата на Торанижа, настойникъ на Октавия, отъ ко-гото билъ убитъ. Емилиа, при всичко че и тя еднакъ любн Цинна, не се съгласява обаче да се ожени за него, ако се не отмѣсти той за бащиното ѝ убийство. Цинна, за да ѝ угоди, прави едно съзаклѣтие, въ което взематъ участие по-виднитѣ римски граждани, а за всичко станжло, както и за взетитѣ отъ съзаклѣтницитѣ рѣшения уведомява Емилиа. Едва успѣлъ да расправи работата, ето че единъ императорски пратеникъ го вика въ палата заедно съ другари му, съзаклѣтникъ Максимъ. И двамата се мислѣтъ за осждеми на смъртъ; но Августъ, който не знае нищо за комплота, поискалъ само да се съвѣтва съ тѣхъ като съ свои най-интимни приятели, върху единъ важенъ въпросъ, именно да ли да абдикира или да си задържи властѣта. Максимъ поддържа първото му мнѣние, а Цинна — второто, което приема и самия императоръ. Но Максимъ, като научалъ, че ржка на Емилиа, която и той обича, ще бжде като възна-граждение на Августовия убиецъ, отъ завистъ отива че отарива работата — съзаклѣтието. Императорътъ, отсѣжвайки на съ-вѣтитѣ на жена си Ливия, рѣшава се да отдаде милостъ: той повинва въ палата Цинна, натѣква го съ доказателствата за комплота и съ възпомяването за сторенитѣ му добрини; а ко-гато Цинна, възмутенъ очаква наказанието си, Августъ опро-щава и на него, и на съзаклѣтницитѣ му и го оженва за Емилиа, на която омразата най-послѣ исчезва прѣдъ тая царска милостъ.

гордостъ, присъединена къмъ дълбокъ егоизмъ; неръшителността и слабостта на Цинна стоѣтъ въ контрастъ съ нейната твърдостъ; омразата говори по-високо въ душата ѝ, отколкото любовта, та едва подиръ една неимоверна храбростъ дохожда въ съзнание и се съкрушава тая «обожаема фурия». Подиръ тѣзи хероини прѣдставя ни се една такъва съвсѣмъ свършенна; казалъ би нѣкой, че тя е освѣтлена отъ храброто мъченичество на мъжа си; тя се нарича Павлина. Справедливата и възвишената ѝ душа, чистата и истинската ѝ любовъ жърствува прѣдъ дълга виновната ѝ страсть. Младата жена умолява новопокръстения си мъжъ Полиевктъ, да се отрече отъ християнската вѣра; нито сълзитѣ, нито молбитѣ сж могли да разубѣдѣтъ туй за Бога живуще сърдце; тогава Павлина се отнесла до Севера, своя бивши годеникъ, комуто бѣ общала ржката ѝ и който би се зарадвалъ, може би, за Полиевктовата смъртъ, измолва го, сжди му сърдцето споредъ своето си, като мисли, че човѣкъ, който ѝ се видѣлъ достоенъ за неѣ, непрѣмѣнно ще да бжде и великодушенъ. Павлина не се излѣгала! Северъ приелъ да спаси Полиевкта, но не сполучилъ, та Павлининъ съпругъ биде повиканъ на мъченичеството, на което се подлага спокоенъ и щастливъ. Полиевктъ умира... Едва се е пролѣла кръвта му поради исповѣдваието

на християнската вѣра, ето че една лъчъ отъ небесна милостъ освѣтлява Павлина и Феликса, които тоже се отричатъ отъ поклонението на лъжливитѣ богове⁵⁾.

Химена, Камилия, Емилия, Павлина, такива сж главнитѣ хероини у Корнелия; любовта почти випаги е завладѣна отъ длъжността: тѣ съставляватъ най-добрата и висшата прѣданность, достойна на ржкоплѣскания, каквито и сполучила, и свѣтлия на безсмъртницитѣ вѣнецъ, който ги заобикаля.

К. Иванова.

Тържественното откривание на въздигнатия паметникъ за падналитѣ чинове отъ 8-й п. Прим. на Н. Ц. Височество полкъ въ г. Варна.

На 25-й мѣсечий мѣсецъ въ града ни най-тържественно се откри отъ Н. Ц. Височество въздигнатия при съборната черква паметникъ за падналитѣ офицери, унт.-офицери и редници отъ 8-й п. Прим. на Н. Ц. Височество полкъ въ Сърбско-Българската война. Часътъ за откривание на паметника бѣше отпредиленъ 11-ий прѣдъ обѣдъ, по което врѣме народътъ вече бѣше събранъ около паметника безброенъ и нареденъ. Между събрания народъ се намиразж и високитѣ ни гости г-жи Д-ръ Радиславова, г-нъ Тончевъ съ господарката си, г-нъ Подполковникъ Мариновъ съ господарката си и г-нъ Подполковникъ Никифоровъ, както и много чуждестранци.

⁵⁾ Виджъ трагедията «Polyeucte».

9) ПОДЛИСТНИКЪ

ЗЛАТНИЙ КАМШИКЪ

(РАСКАЗЪ).

(продължение и край).

Ж. Избавянieto.

Тъкмо въ полунощъ, щомъ първий стражаръ на Рихарда отишълъ да си лѣгне, нашия приятель Арапинъ, който се наричалъ Бу-Мохаметъ, като отивалъ да го наслѣди, миналъ прѣзъ мѣстото, гдѣто спала Бохемкинята, малко далече отъ женитѣ, и ѣ бутналъ съ крака си. Бохемкинята станала и го послѣдила скрито.

Когато влѣзли въ чадѣра на Рихарда, той спалъ, но Бу-Мохаметъ го събудилъ.

— Куче — християнино, му казалъ, събуди се, ще отидемъ.

— Кадѣ ще отидемъ? попиталъ Рихардъ.

Тогава приближила Бохемкинята, която едва се виждала.

— Каквото видишъ и чуешъ, притурила, дума да не произнесешъ, ако желаешъ избавянieto си. Слѣдвай този човѣкъ и не се чуди за нищо.

— Какво е това! извикналъ Рихардъ.

— Мълчи, ти казахъ; шепнѣла Бохемкинята. Азъ ти заповѣдамъ, ако желаешъ да живѣешъ още. Рихардъ skoиалъ изведнажъ.

— Заповѣдай, казалъ на Арапина. Слѣдвамъ те, кадѣто искашъ.

Бу-Мохаметъ развързалъ връскитѣ му, донесълъ го на мѣстото, гдѣто стояла камилата, въскачилъ го на неѣ, а отзадъ му Бохемкинята и той отпреди водилъ камилата прѣзъ непознати пѣтища, отъ гдѣто не се страхувалъ да срѣшне стражари на Деира. А кога се въскачали на камилата, Бохемкинята приближила се къмъ ухото на Рихарда и му казала по френски слѣдующитѣ двѣ думи: Мълчание и разумъ!

Камилата бѣгала наистина като крилата и слѣдъ единъ часъ тѣ стигнали на полето. Слѣдъ малко още стигнали въ рѣчицата, гдѣто била съборената стѣна и дървото. Тука слѣзли отъ камилата и ѣ свързали за дървото. Бохемкинята взела въ рацѣ тояга, та направила на въздуха и на земята разни кръгове и други въображаеми линии, а най-сетнѣ, като показала на единъ бѣлѣгъ при най-далечния ѣгълъ на стѣната казала:

— Тукъ!

Около 11 часа Т. Т. Ц. Ц. Височества пристигнаха от Евксиноградъ и бидоха посрещнати от войската, която бѣше построена при паметника. Н. Ц. Височество слѣдъ като поздрави войската, вѣлзе заедно съ Августейшата Си съруга и майка въ нарочно построения павилионъ прѣдъ паметника. Тамъ се отслужи отъ Н. Пр. Варно-Прѣславски Митрополитъ Симеонъ панихида за падналитъ войници въ Сърбско-Българската война, а слѣдъ панихидата молебна за дългоденствието на Т. Т. Ц. Ц. Височества. Слѣдъ това паметникътъ, който по това врѣме бѣше закритъ съ черно платно се откри и Н. Ц. Височество държа рѣчь прѣдъ него, въ която Си рѣчь Той описа съ малко но най-изразителни думи участието, което е взело 8-й полкъ въ Сърбско-Българската война и обяви паметника вече откритъ. Слѣдъ това Т. Т. Ц. Ц. Височества разгледахъ паметника и прочетохъ надписитъ на 4 тѣхъ му страни. Послѣ това, слѣдъ като войската дефилира прѣдъ Т. Т. Ц. Ц. Височества, Господаритъ ни благоволихъ да отидѣмъ въ военния клубъ, гдѣто имаше наредена закуска отъ офицеритъ на 8-й полкъ. Тамъ Негово Ц. Височество ни за здравие на Приморцитъ. Слѣдъ закуската Т. Т. Ц. Ц. Височества благоволихъ да се разговорѣмъ съ разни поканени тамъ гости, между които Книжката както и Августейшата майка на Княза съ особенъ интересъ и съчувствие распитувахъ съругата на покойния Капитанъ Злитевъ, убитъ въ войната, която заедно съ сирачето си се намираше тамъ, и както се научаваме Н. Ц. Височество книжката и Августейшата майка на княза подарили по 1000 л., а Н. Ц. Височество князътъ 2000, всичко 4000 л., които да служатъ за доукаране паметника и като фондъ

Тогавъ Бу Мохаметъ, като далъ на Рихарда една мотика, която носилъ съ себе си, казалъ му:

— Иди да раскопаешъ тамъ!

— Послушай господари си, ако желаешъ добротото си, притурила Бохемкинята.

Рихардъ взелъ въ рѣцѣ мотиката и, като отишълъ, захваналъ да раскопава земята.

— Когато намѣришъ нѣщо любопитно, извѣсти ми, му извикала Бохемкинята, която оставала при камлата съ Бу-Мохаметъ, на богото душата се люлъяла между надѣжда и страхъ.

Слѣдъ почти 15 минути работа Рихардъ извикалъ: — Намѣрвамъ въ прѣстѣта златни монети.

— Стига толкозъ! отговорила Бохемкинята. И като се обърнала къмъ Арапина, който скокналъ отъ мѣстото си, щомъ чулъ виканieto на Рихарда.

— Ето че се намѣри, му казала, съкровището. Но не трѣбва да познае християннитъ колко е. Отдалечи го отъ тамъ и събери го ти самъ.

— Не ти ли се вижда по-интересно да го убиешъ? попиталъ Арапинътъ, като готвилъ пушката си.

— Не, не, извикала Бохемкинята! Пази се!

Бу-Мохаметъ, като се страхувалъ да не изгуби намѣреното, взелъ Рихарда, та го завелъ при дървото, гдѣто стояла Бохемкинята.

за подпомогание съругитъ, майкитъ и въобще родителитъ на падналитъ въ войната. Велика и света на истинна идея! Идея, която има нужда отъ поддръжката на всичкитъ ни бѣдни и боити; идея, която ще благослови тѣхъ толкови невинни сирачета, толкова вдовици или остарѣли майки.

Т. Т. Ц. Ц. Височества слѣдъ това заминяхъ къмъ Евксиноградъ всрѣдъ френетически урра! Не трѣба да забравимъ, че полицитъ въ този празникъ разви особенна дѣятелностъ, та всичко станъ най-редовно и тихо.

Книги и списания,

получени въ Дирекцията ни.

Наука и Здравие, популярно медицински, хигиенически и наученъ вѣстникъ. Год. I, бр. 1 и 2. Редакторъ Д-ръ Г. Ивановъ, Ломъ. Вѣстникътъ излиза два пѣта на 1-й и на 15-й вѣсѣи мѣсець. Годишенъ абонаментъ 5 лева. Желаетъ добъръ Успѣхъ.

Изложение за състоянието на Разградския Окрѣгъ прѣзъ 1893—94 год. Прѣдставено на Разградския Окрѣженъ Свѣтъ при откриванieto редовната му Септемврийска сессия прѣзъ 1894 г., отъ Н. Д. Разградския Окр. Управитель Ж. Г. Поповъ Разградъ.

Развитие, списание за наука, литература за жени. Редакторъ-издателка Георг. Хр. Георгиева. Год. I, кн. 3 и 4, Вратца 1894 г. Годишна цѣна 8 лева.

Българска Сбирка, списание за книжнина и общественни знания. Излиза подъ редакцията на Ст. С. Бобчевъ и М. Пв. Маджаровъ. Год. I, кн. 9. Годишна цѣна 10 лева, Пловдивъ.

La science Pratique, Journal mensuel de Procédés et Recettes modernes à l'usage de l'Amateur de sciences de la vie pratique à la ville et à la campagne, publié par un Comité de techniciens et de spécialistes. № 4, 5, 6. Mensuel 6 fr. par an. Direction et administration: Charles Durieu, Vevey (Suisse).

— Но поне трѣбва да го вързимъ, казалъ.

— Да, разбира се, че трѣбва да го вързешъ, казала ти. Другонче може да побѣгне. Свързи го на камлата. Пазѣй го азъ.

Арапинътъ одобрилъ това и го свързалъ. А сѣщый, като дошълъ при отворената яма, оставилъ на земята пушката и ножа си и слѣзълъ въ нейъ.

Сѣщеврѣменно и Бохемкинята ударила два пѣта рѣцѣтъ си и изведнажъ се появили двама челоуѣци, които взели пушката и ножа му и ги обърнали къмъ него,

— Ако се мърднешъ, му казали, мъртавъ си. Въ това врѣме Бохемкинята расвързала камлата, скокнала на нейъ, и когато минавала при ямата, гдѣто билъ Арапинътъ, извикалъ му:

— Бу-Мохаметъ! Прѣдсказахъ ти, че ще намѣришъ богатство отъ четиридесетъ хиляди гроша. Тѣ ще ги намѣришъ всичкитъ тамъ и сѣ твой, но Французинътъ не е вече твой. Свѣтвамъ те да оставишъ Деирата на Фаратъ-Венъ-Азизъ.

И като казала тѣзи думи, ударила камлата, която захванала да търча вече съ всичката си сила. Заедно и двамата мѣже въскочили на конѣе, които държели за юздитъ, трѣгнали подиръ нейъ, и като трѣгвали, казала на Бу-Мохамета, че пушката си

Юридически прѣледъ, излиза подъ редакцията на Ст. С. Бобчевъ и М. Ив. Маджаровъ, год. II, кн. 14, Пловдивъ 1894 г. Годишна цѣна 12 лева.

Юридическо списание, издатели Георги Згуревъ, А. Каблешковъ и Д-ръ М. Ст. Шинмановъ. Год. VI, кн. 6—8. София 1894 г. Годишна цѣна 10 лева.

Изборъ, иллюстрирано ученическо списание. Годишна цѣна 6 лева. Редак. И. Д. Ивановъ и Т. Ц. Трифоновъ. Изд. П. И. Алкалай, Руссе.

Размитающа се и възвръщаща се Българил. (Погвѣщава се на нашата младежъ). Пише Д. Ризовъ. Издава Н. Ризовъ, София. Цѣна 1 левъ.

Корреспонденция.

Г-а Мар. П. Алдемирска *Силистра*. Получихме 9 лева. 7 л. стойността на списанието, заедно съ притурката за 1894 г. и 2 лева повече. — Г-а Е. Стоянова *Тутраканъ*. Излишниятъ броеве пратѣте ги назадъ. Г-а М. Свѣщ. Дим. Рамаданова *София*. Исканитъ броеве Ви се испратихъ; направѣте справка въ пощата. Г-нъ В. Геновъ *Видинъ*. Получихме 7 лева, съобщѣте, молимъ, до сега какъ сте получавали списанието. — Г-а Ц. Христова. Получихме стойността на едногодишното течение на списанието за 1893 г. Исканитъ броеве Ви се испратихъ. Ив. Чуховски *Торново*. Съобщѣте какъ сте получавали списанието.

Г-нъ Стефанъ Иосифовъ поддържа едногодишно течение на списанието, заедно съ «Домашната» на Дѣвическата Училишна Библиотека въ *Трънъ*. — Г-ца Ир. Тодорова *Киевъ*. Прѣводѣтъ Ви сполучливъ; ще се помѣсти въ идущия брой, ще Ви пишемъ. — Г-ца М. Т. Ст. Albion Miche (America). Броеветъ Ви се испроводихъ. Ще Ви пишемъ.

Г-жа Никова *Пльвенъ*. Умолявате се да внесете абонамента си за 1893 г. и 5 лева за тази година

ще намѣри сто крачки далечъ отъ мѣстото, гдѣто копаеъ.

Тѣзи неочаквани случайности щѣли да получатъ злочестия Ву-Мохаметъ. Но слѣдъ като видѣлъ, че е самъ, той продължилъ да раскопава, намѣрилъ всичкитъ 40 хил. гр. въ златни французски монети, слѣдъ това намѣрилъ пушката си сто крачки далечъ и отишълъ на вслѣдъ другадъ, само не въ Денра, гдѣто билъ увѣренъ че ще намѣри смъртта си.

А бързоногата Махари (камилата) слѣдъ единъ часъ пътъ стигнала на първото отъ Французитъ заселявано село. Тамъ слѣзли отъ камилата Рихардъ и избавителътъ му, Бохемкинята, която била хубавата, всѣкога веселата и пълна съ признателностъ къмъ Рихарда Юлия, на кожитѣ на която се хвърлилъ първий Рихардъ и прѣдъ която се поклонилъ както на богиня-избавителка, и тя не могла да задържи сълзитъ си, сълзи на признателностъ. По-диръ туй тя съблѣкла вѣтхитъ си дрѣхы и измнала бонитъ, чрезъ които тя съвсѣмъ бѣше се видоизмѣнила и тѣй се облѣкла въ хубавото амазонско или рицарско (кавалерско) женско облѣкло. Слѣдъ малко стигнали и двамата ѝ помагачи, отъ които единий билъ върний дѣдо Юсуфъ, а другий роднината му, и тѣй съдружно тѣ трѣгнали за въ Алжиръ.

Отговорница: Т. Г. Ноева.

LE FOYER DOMESTIQUE

JOURNAL pour la FAMILLE

Publie chaque semaine des articles inédits sur tout ce qui intéresse le cercle de la famille: éducation, morale, hygiène, économie domestique. Il vient d'inaugurer un service timbrologique destiné à rendre d'excellents services aux amateurs. Il fait également une large place à des productions littéraires de nature à délasser en instruisant. Sa tendance et son esprit le recommandent tout spécialement aux mères de famille et à la jeunesse. Il peut être mis entre toutes les mains et chaque de ses années représente un cadeau d'étrennes aussi utile qu'attrayant, sous forme d'un beau volume de plus de 600 pages, relié dans un emboîtement spécial.

L'abonnement est de 6 fr. pour l'année et 3 fr. pour 6 moi

Demander à M M Attinger Frères, Neuchâtel,
des livraisons specimen gratuites

MALADIES SECRÈTES

impotence, sont guéries avec sûreté. Traitement par lettre après l'envoi d'informations spéciales qui soient accompagnées de timbres-poste pour la réponse. Se diriger à l'adresse:

OFFICE SANITAS
57, Boulevard de Strasbourg
PARIS

На десетия день слѣдъ трѣгването ѝ Юлия пакъ стигнала на този градъ. И първо тя се за-текла къмъ леля си, която, както и чичо ѝ г. Сенъ-Мартина, намѣрила въ голѣма скърбъ за неѣ. Като цѣлунала и двамата, тя взела чича си и съ него и съ Рихарда тя отишла при Госпожа Диваллонъ, която отчаянието ѣ бѣше направило да ѣ непознае човѣкъ. Когато тя видѣла сина си, останала без-гласна. Много врѣме искала да произнесе «любезний ми синко» и не можала. Нап сетѣ тѣзи дума излѣзла отъ устата ѝ съ силенъ гласъ и съ порой отъ сълзи. А когато научила подвига на Юлия, оставила сина си за да прѣгърне неѣ.

— Богъ само може да ти заплати такъвъ подвигъ, казала. Азъ, и всичкий си животъ ако ти дамъ, пакъ нѣкога ще мога ли да ти го платѣмъ?

— Като ме нарѣчете ваша дѣщеря, отговорила Юлия.

Слѣдъ два дни въ Алжиръ се прѣдизвѣстило жененнето на г. Рихардъ Диваллонъ за госпожицата Юлия Воссанъ. Символа (условително) на брака подписалъ генералъ Визодъ. Романътъ не казва, дали и графътъ Де-Лаверниеръ присѣствувалъ на брака.

Печатница Л. Нитче — Варна.